ΚΛΑΣΙΚΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΛΕ ΜΕΤΕΛ ΝΤ' ΟΥΒΙΑ (1580-1640)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ ΤΟ ΒΟΥΒΟ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ

(Ἀληθινὴ Ἱστορία)

Σ ΤΗΝ αὐλὴ τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου Α΄, ἔμενε ἕνας εὐγενής, στολισμένος μὲ μεγάλα χαρίσματα. Ὁ ἄρχων ντὲ Μπωρεγκὰρ—ἔτσι λεγόταν ὁ εὐγενὴς αὐτὸς—ἔλαβε μέρος στοὺς πολέμους τῆς Ἰταλίας κι' ἔδειξε τὴν ἀνδρεία του σὲ πολλὲς μάχες. Καὶ ὅταν ὁ βασιλεύς του κυρίευσε καὶ τὴν Παβία, ὁ ἄρχων, ἀντὶ νὰ γυρίσῃ στὴ Γαλλία, ἔμεινε στὸ Τουρῖνο, ὅπου ἦταν παντοῦ καλοπρόσδεχτος, σὰν νὰ βρισκόταν στὴν πατρίδα του.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ ἔκαναν τὸν ἄρχοντα Μπωρεγκὰρ νὰ μείνῃ στὸ Τουρῖνο, ἦταν καὶ ἡ ὡμορφιὰ τῆς Αὐρηλίας, χήρας ἑνὸς εὐγενοῦς ἀπὸ τὸ Πιεδεμόντε. Ὁ ἄρχων τὴν ἀγάπησε τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε σὲ μιὰ μεγάλη δεξίωσι. Καὶ ἀπὸ τότε κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε καὶ τὴν ἔβλεπε στὸ σπίτι της, δὲν ἄφινε καμμιὰ εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴ τῆς ἐκδηλώσῃ τὸ θαυμασμό του καὶ τὸν ἔρωτά του. Ἐκείνη ὅμως εἶχε σχηματίσει τόσο κακὴ γνώμη γιὰ τοὺς Γάλλους, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ ὅτι ἦσαν σταθεροὶ στὰ αἰσθήματά τους. Ὁ Μπωρεγκὰρ τῆς ἄρεσε βέβαια, ἐπειδὴ ἦταν νέος, ὡραῖος, ἐξυπνος. Ὡσολογοῦσε καὶ ἡ ἴδια στὸν ἑαυτό της ὅτι ἂν ἀποφάσιζε νὰ ξαναπαντρευθῆ, θὰ προτιμοῦσε αὐτὸν τὸν ξένο ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ὡστόσο, φοβόταν μήπως δοκιμάσει ἀργότερα καμμιὰ σκληρὴ ἀπογοήτευσι. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπόφευγε νὰ τοῦ δείξῃ τὴ συμπάθειά της. Ἡ στάσι της ἀπέναντί του ἦταν πάντοτε ψυχρὴ κι' ἐπιφυλακτική.

Ὁ Μπωρεγκὰρ, μαθημένος νὰ βλέπῃ ὅλες τὶς γυναῖκες νὰ πέφτουν στὴν ἀγκαλιά του μὲ μιὰ ματιά του, θύμωσε καὶ πικράνθηκε ὅταν βρῆκε τόση ἀντίστασι ἀπὸ μέρους τῆς Αὐρηλίας. Καὶ ἄρχισε νὰ βρίζῃ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὶς γυναῖκες, νὰ λέῃ ὅτι εἶνε ἰδιότροπες, ἀπολίτιστες καὶ ἀχάριστες καὶ ὅτι, ἂν θέλει κανεὶς νὰ τὶς κατακτήσῃ, πρέπει νὰ τὶς κακομεταχειρίζεται.

Ὡστόσο, ἡ καρδιά του ἔλιωνε διαρκῶς ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν ὡραία χήρα. Ὅταν τὴν ἔβλεπε μπροστά του, ἄλλαζε χρῶμα. Καὶ ὅταν βρισκόταν μόνος μαζύ της, τῆς ζητοῦσε συγγνώμη γιὰ ὅσα εἶχε πῆ κατὰ τῶν γυναικῶν, γονάτιζε στὰ πόδια της καὶ τὴν παρακαλοῦσε, κλαίοντας, νὰ τὸν λυπηθῆ. Ὁ πόνος του ἦταν τόσο εἰλικρινής, ὥστε ὅποια ἄλλη καὶ ἂν βρισκόταν στὴ θέσι τῆς Αὐρηλίας, δὲν θ' ἄφινε τὸν Μπωρεγκὰρ νὰ ὑποφέρῃ περισσότερο. Μὰ ἡ χήρα δὲν ἤθελε νὰ ὑποκύψῃ τόσο εὔκολα.

Μιὰ μέρα, ὁ Μπωρεγκὰρ φάνηκε πραγματικὰ ἀπελπισμένος. Ἡ Αὐρηλία τὸν λυπήθηκε. Καὶ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ κάποια ἐλπίδα, τοῦ εἶπε ὅτι ὁ μόνος τρόπος νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὰ αἰσθήματά του καὶ νὰ τὸν συχωρέσῃ γιὰ ὅλες τὶς σκοφαντίες του ἐναντίον τῶν γυναικῶν, ἦταν νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ κάνῃ ἕνα χρόνο νὰ μιλήσῃ!....

Ὁ ἄρχων τῆς ἀποκρίθηκε τότε, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό:

—Θὰ ὑποκύψω στὴν προσταγή σου, ὡραία μου δέσποινα. Τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ λέω εἶνε αὐτά: δὲν θὰ ξαναοἴξω τὸ στόμα μου, ἂν δὲν μοῦ τὸ διατάξῃς ἐσύ!

Καὶ ὁ Μπωρεγκὰρ ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ ἔφυγε, ἀφίνοντας κατάπληκτη τὴ χήρα.

* * *

Ὁ ἄρχων γύρισε ἀργὰ σπίτι του ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ πλάγιασε ἀμέσως. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὅταν οἱ ὑπηρέται του πήγανε στὸ δωμάτιό του νὰ τὸν περιποιηθοῦν, τὸν εἶδαν νὰ τοὺς κουβεντιάζῃ μὲ νοήματα! Στὴν ἀρχὴ νομίσανε πὼς ἦταν βαρύθυμος καὶ μελαγχολικὸς καὶ πὼς δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ μιλήσῃ. Μὰ ὅταν τὸν ἐπεσκέφθη κι' ἕνας φίλος του καὶ ὁ Μπωρεγκὰρ προσπαθοῦσε νὰ συνεννοηθῆ καὶ μαζύ του μὲ νεύματα, ὅλοι φαντάσθηκαν ὅτι ὁ καϋμένος ὁ ἄρχων εἶχε βουβαθῆ πραγματικά!...

Ἡ εἴδησι αὐτὴ ἔγινε ἀμέσως γνωστὴ σ' ὅλη τὴν πόλι καὶ πολλοὶ φίλοι τοῦ ἄρχοντος ἔτρεξαν ἀνήσυχοι νὰ τὸν δοῦν σπίτι τον. Ἐκεῖνος τοὺς ἔδωσε, πάντα μὲ νεύματα, νὰ καταλάβουν ὅτι ξαφνικὰ τοῦ συνέβη κάτι ποὺ τὸν ἔκανε νὰ βουβαθῆ, ἀποφεύγοντας ὅμως νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ καὶ τὴν ἀφορμὴ τῆς βουβαμάρας ποὺ τὸν ἔπιασε. Καὶ οἱ γιατροὶ ποὺ ἔτρεξαν κι' αὐτοὶ νὰ ἐξετάσουν τὸ περίεργο φανόμενο, ἔμειναν ἐκστατικοί, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν τί εἶχε συμβῆ...

Μεταξὺ τῶν φίλων τοῦ Μπωρεγκὰρ ἦσαν καὶ ἀρκετοὶ γνωστοὶ τῆς Αὐρηλίας. Κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἔτρεξαν νὰ τῆς ἀνακοινώσουν τὴν παράξενη περίπτωσι τοῦ Γάλλου. Ἡ Αὐρηλία ἔμεινε κατάπληκτη, ὅταν τὸ ἄκουσε αὐτό, γιατὶ δὲν φανταζότανε ὅτι ὁ θαυμαστής της τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, ὥστε νὰ κάνῃ πράγματι τὸ βουβό, ἐπειδὴ τοῦ τὸ διέταξε ἐκείνη! Ὡστόσο δὲν εἶπε σὲ κανένα ὅτι αὐτὴ μονάχα ἤξερε τί συνέβαινε μὲ τὸν Μπωρεγκάρ.

Ὁ ἄρχων ὡστόσο δὲν φαινότανε καθόλου δυσαρεστημένος, ἐπειδὴ ἔχασε τὴ λαλιά του. Ἐξακολουθοῦσε νὰ διασκεδάζῃ, ὅπως πρῶτα, νὰ πηγαίνῃ στὶς δεξιώσεις καὶ νὰ δέχεται στὸ σπίτι του τοὺς φίλους του, χωρὶς νὰ δείχνῃ τὴν παραμικρὴ λύπη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ συνέβη. Ὅταν ὅμως πήγαινε κι' ἔβλεπε τὴν Αὐρηλία, τὸ πρόσωπό του ἔπαιρνε περίλυπη ἔκφρασι καὶ προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ τῆς ἀγαπημένης του νὰ καταλάβῃ μὲ ἀπελπισμένα νοήματα, ὅτι φλεγόταν πάντοτε ἀπὸ ἔρωτα γι' αὐτήν. Ἔπιανε μὲ τὰ δυό του χέρια τὴν καρδιά του, ἔκανε μὲ γνεψίματα τὸ νεκρὸ, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ πὼς θὰ πεθάνῃ, ἂν δὲν τὸν λυπηθῆ ἐπὶ τέλους.

Ὡστόσο, ἡ Αὐρηλία κοινοῦσε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ἄδικα προσπαθεῖς νὰ μὲ συγκινήσῃς! τοῦ εἶπε μιὰ μέρα. Σοῦ εἶνε εὔκολο νὰ κάνῃς τὸ βουβὸ στὸ Τουρῖνο, σὲ ξένο τόπο δηλαδή, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ σὲ ξέρουν καλά. Εἶμαι ὅμως περίεργη νὰ δῶ, ἂν θἄχῃς τὴ δύναμι νὰ παίξῃς αὐτὴ τὴν κωμωδία καὶ στὸ Παρίσι, στὴν αὐλὴ τοῦ Φραγκίσκου, στὸν ἴδιο τὸ βασιλέα καὶ τοὺς αὐλικούς του...

Ὁ Μπωρεγκὰρ τῆς ἀποκρίθηκε τότε — μὲ γνεψίματα πάντοτε — ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ ἐκτελέσῃ καὶ αὐτὴν τὴν προσταγή της καὶ ὅτι θὰ πήγαινε στὴ Γαλλία γιὰ νὰ ὑποβληθῆ στὴν καινούργια δοκιμασία στὴν αὐλὴ τοῦ βασιλέως καὶ γιὰ νὰ πείσῃ τὴν ἀγαπημένη του ὅτι θὰ ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὴν κατακτήσῃ...

* * *

Ἔτσι ὁ Μπωρεγκὰρ ξαναγύρισε σὲ λίγο στὴν αὐλὴ τοῦ Φραγκίσκου. Παρουσιάστηκε μπρὸς στὸ βασιλέα του, ὁ ὁποῖος χάρηκε πολὺ βλέποντας τὸ γενναῖο αὐτὸ στρατιώτη του, μὰ τὸν χαιρέτησε μὲ νοήματα. Ὁ Φραγκίσκος ἔμεινε κατάπληκτος, ὅταν εἶδε πὼς ὁ Μπωρεγκὰρ εἶχε βουβαθῆ. Τοῦ κάκου ὅμως παρακάλεσε τὸν ἄρχοντα νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τί τοῦ εἶχε συμβῆ. Ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνῃ. Ὁ βασιλεὺς προσκάλεσε τότε ὅλους τοὺς γιατροὺς τοῦ βασιλείου τοῦ καὶ τοὺς διέταξε νὰ προσπαθήσουν μὲ κάθε τρόπο νὰ ξαναδώσουν στὸ βουβὸ τὴ λαλιά του.

Οἱ χειροῦργοι, ἀφοῦ ἐξέτασαν τὸν Μπωρεγκὰρ, ἄρχισαν μιὰ ἀτέλειωτη συζήτησι γιὰ τὰ αἴτια ποὺ προκάλεσαν τὴ βουβαμάρα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ συμφωνήσουν σὲ κανένα σημεῖο. Ὅσο γιὰ τὰ μέσα θεραπείας τοῦ κακοῦ, ἄλλοι προτείνανε βδέλλες, ἄλλοι καταπλάσματα καὶ ἄλλοι καυτηριάσεις σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Μὰ ὁ Μπωρεγκὰρ τοὺς ἔδωσε νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ γιατρικὰ ποὺ τοῦ ἔλεγαν. Στὸ μεταξύ, διάφοροι κομπογιαννίτες καὶ ἐμπειρικοὶ γιατροί, δελεασμένοι ἀπὸ τὴν ἐλπίδα μιᾶς καλῆς ἀμοιβῆς, ἐπεσκέφθησαν τὸ βουβὸ καὶ τοῦ προτείνανε καὶ αὐτοὶ διάφορα φάρμακα. Μὰ ὁ ἄρχων ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ μιλάῃ.

Τέλος, μιὰ μέρα, ἔφτασε ἀπὸ τὴν Ἰταλία στὴν αὐλὴ τῆς Γαλλίας μιὰ εὐγενὴς κυρία, ἡ ὁποία εἶπε ὅτι αὐτὴ μονάχα θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ καλὰ τὸν Μπωρεγκὰρ, καὶ ἂς μὴ εἶχε σπουδάσει ἰατρική. Ὁ βασιλεὺς παρήγγειλε νὰ τὴν παρουσιάσουν μπροστά του. Καὶ ἐκείνη ἐπανέλαβε ὅτι θὰ ἔφτανε νὰ ψιθυρίσῃ μονάχα μιὰ λέξι στ' αὐτὶ τοῦ Μπωρεγκὰρ, γιὰ νὰ λυθῆ ἀμέσως ὁ γλωσσοδέτης του. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς αὐλικούς, ποὺ ἦσαν μπροστά, εἶπαν ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο. Μὰ ὁ βασιλεύς, ποὺ ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ ξαναβρῆ ὁ ἄρχων τὴ λαλιά του, διέταξε νὰ καλέσουν τὸν Μπωρεγκάρ.

Ὅταν ὁ εὐγενὴς μπῆκε στὴ μεγάλη αἴθουσα καὶ ἀντίκρυσε τὴν ξένη, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἡ ἴδια ἡ Αὐρηλία, ἔγινε κατακίτρινος καὶ ἄπλωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸ μέρος της. Ἐκείνη τὸν πλησίασε χαμογελῶντας καὶ ἔσκυψε καὶ τοῦ εἶπε στὸ αὐτί:

—Μίλησε!

Ὁ Μπωρεγκὰρ ἄνοιξε τότε, ὕστερ' ἀπὸ τόσο καιρό, τὸ στόμα του καὶ φώναξε κατασυγκινημένος:

—Σᾶς εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε, γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δείξατε γιὰ μένα καὶ γιὰ τὶς προσπάθειές σας νὰ μὲ θεραπεύσετε. Μπορεῖτε τώρα νὰ μάθετε ὅλη τὴν ἀλήθεια, γιατὶ δηλαδὴ ἔκανα τὸ βουβὸ τόσον καιρό...

Καὶ ὁ ἄρχων ἐξιστόρησε στὸ Φραγκίσκο τὴν περιπέτειά του μὲ τὴν Αὐρηλία.

Ὁ βασιλεὺς γέλασε μὲ τὴν καρδιά του, ὅταν ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἱστορία. Καὶ γυρνῶντας στὴν Αὐρηλία, τῆς εἶπε:

—Βεβαιώθηκες τώρα, ὡραία μου δέσποινα, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Μπωρεγκάρ;

—Ναί, Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ἡ ὡραία χήρα. Καὶ ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ τὸν ἱκανοποιήσω γιὰ ὅσα ὑπέφερε πρὸς χάρι μου... Εἶμαι ἕτοιμη νὰ γίνω γυναῖκα του, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι ξέρω νὰ μένω κι' ἐγὼ πιστὴ στὸν ἔρωτά μου...

Καὶ πράγματι, σὲ λίγες μέρες, ἔγιναν οἱ γάμοι τους κι' ἔζησαν εὐτυχισμένοι.